Lumi és a néma mesekönyv

Esti mese olvasás máshogy: a nagymama berekedt, és Lumi megtudja, hogy a mese nem a betűkben lakik.

Azon az estén, amikor a nap már lebukott a kert mögé, a szobában csak a kis lámpa világított az éjjeliszekrényen.

Lumi az ágyban feküdt, állig a foltvarrott takaró alatt. Az ablakpárkányon három kavics sorakozott, a legnagyobbtól a legkisebbig.

A nagymamája minden este bejött, leült az ágy szélére, és felolvasta a mesét. Ez volt a nap legjobb tíz perce.

Aznap este is bejött, le is ült, ki is nyitotta a könyvet. Aztán a torkához nyúlt.

„Berekedtem”, suttogta. „Ma nem megy.”

Lumi az ölébe vette a könyvet, és bólintott. „Semmi baj.”

Amikor a nagymamája kiment, kinyitotta egyedül. A betűk ott sorakoztak a lapon, feketén és rendben, de Lumi még nem tudta, mit jelentenek.

A képet viszont látta. Egy kék madár üldögélt egy fahíd korlátján, és lefelé nézett a vízbe.

Az ablakon halkan bezizzent egy kicsi szürke lepke, és leszállt a lámpa ernyőjére.

„Kezdheted”, mondta a lepke.

„Nem tudom elolvasni”, felelte Lumi.

„Nem is kértem, hogy olvasd”, mondta a lepke. „Mondd el, amit látsz.”

Lumi az ujját a képre tette, és belekezdett. A madár leszállt a vízhez. A víz hideg volt. A madár mégis ivott, mert szomjas volt.

Lapozott. A következő képen a madár már repült, és a csőrében vitt valamit.

„Mit visz?”, kérdezte a lepke.

„Egy szemet”, mondta Lumi. „Valakinek, aki nem tud repülni.”

Így ment lapról lapra, és a szobában egyre melegebb lett a saját hangjától.

Az utolsó előtti képnél megállt. Azon a madár egy üres fészek fölött állt, és Lumi nem tudta, mi történik.

Sokáig nézte. Aztán felkelt, és a nyitott könyvvel a kezében átballagott a másik szobába, ahol a hosszú asztal állt.

A nagymamája még ébren volt. Lumi az ölébe tette a könyvet, és odamutatott a képre.

A nagymamája nem szólalt meg, mert nem tudott. Csak az ujjával végigment a fészek peremén, aztán fölfelé, az ég felé.

„Elment érte”, mondta Lumi. „És vissza fog jönni.”

A nagymamája bólintott, és megsimogatta a fejét.

Másnap este megint bejött, és megint leült az ágy szélére. De most nem vette el a könyvet: Lumi ölébe tette, és hátradőlt.

Lumi az ujját a képre tette, és mesélni kezdett. A nagymamája hallgatta, és néha bólintott.

Amikor a mese véget ért, a lepke már nem üldögélt a lámpaernyőn.

A nagymamája betakarta, megigazította a három kavicsot az ablakpárkányon, és eloltotta a kis lámpát.

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért lett melegebb a szobában Lumi saját hangjától?
2. Mesélnél nekem egy képről ma este, betűk nélkül?
3. Volt már olyan, hogy valamit nem tudtál, és mégis megcsináltad másképp?